

רזה לי ההזדמנות. כשתצלצלי לאשתי, אנא אמרי לה ששמך מירה. אנא, עשי זאת למעני!" ביקש ממני אחד החיילים. כאשר הבחינו במצלמתי, ביקשו כל הר חיילים להצולם. הם קיוו שכאשר יחזרו אל משפחותיהם, תיותר בידם עדות מיצר ערה זו לפגישתם עם המוות.

"אנחנו יוצאים עכשיו לקרהחות", אמר רב-סמל שחור-עיניים. "אולי תצטרפי אלינו ותצלמי אותנו שם?"

נדתי בראשי לחיוב, ואני עצמי הייתי מופתעת מתגובתי. "בסדר, קדימה" אמרתי.

טיפסתי על פלדה והחלקתי לתוך הירזחלים. הרכב זינק לדרכו בתוך ענן-אבק. הוא טיפס וירד בגבעות-החול בקלילות מפתיעה.

מדי מטרים ספורים הבחנו בטנק מחופר ובתותחים מצריים. הם היו מפורזים בחול כחורי מסגרת. לועיהם האפלים של קני תותח-טנקים היו מכוונים אלינו מכל עבר. חיילים מצריים מתים, מנותק-קרב מצריות, תחמושת וחלקי-מדים היו פזורים סביב. הכל היווה הוכחה חותכת לכך שיום קודם לכן התנהל שם קרב נורא. עקוב-מדם. "הביטי, שם" אמר לי הרב-סמל.

סוף לכלבים

לפתע אחזה בי קהות מחרידה. בר מחק מטרים ספורים ראיתי רגל של אדם מהלכת בעצמה, נעולה נעל וגרובה גרב. עימצתי עיני כנגד שמש-הצהריים. ראיתי שהרגל נישאת בפיו של כלב, שר

בקרן המילחמה - מירה בשמלה אזרחית בחברת מארחיה החיילים והקצינים

קפצתי מן המשאית והבחנתי כי צידו הימני של הכביש אינו אלא ביצה טובענית עמוקה. הייתי כה מוהמת עד שהחלטתי שדי לי בכך, ושיאני רוצה להתלכלך עוד יותר. לכן, לא תפסתי מחסה.

ראיתי את הפצצות צונחות מתוך כרטי ה"מיגים" ואת התפרצויותיהן בפנען בר קרקע. אך הפעם היו רחוקות יותר. חצינו את התעלה ונכנסנו לסיני.

כעבור יומיים, בבסיס-אוויר בסיני, ישבתי על כנף מכונית, אותה הבאתי איתי לאפריקה. אדם קרב אלי. נשאתי את עיני... היה זה האלוף אריק שרון. "ובכן, את עדיין כאן", אמר. "האם תעניקי לנו את הכבוד לבלות את הערב עם האוגדה...?"

"כמובן", עניתי אף מבלי לחשוב.

באותו ערב ישבתי בין חייליו סביב מדורה. החיילים סיפרו לי את סיפוריהם, בזה אחר זה. תחושת חוסר-אונים אפפה אותי בהזיני להם. כל כך הרבה יופי פנימי היה במלים. כמה אי-צדק יש בחלור קת היופי בין אנשים, חשבת.

מאוחר יותר, במחנה צבאי מצרי נטושי, נתקלתי במפקד אותו פגשתי במועד מוקדם יותר באותו שדה-קרב. היה זה גבר תמיר ושקט בעל שפם גדול, שמבט עצוב בעיניו.

ערב-שבת כמו בבי"ח

הוא וקציניו הזמינו אותי לסעודת ערב-שבת. נכנסתי לבניין הקסרקטין המצרי, ועיני נפערו בתדהמה. בצידו האחד של החדר הגדול ניצב שולחן ארוך, אותו ערכו החיילים לכבוד הסעודה. מצידו האחר ניצבו מספר כורסאות מוזהבות מפוארות בסגנון לואי ה-14, וספה ארוכה ונוחה; כל אלה היו מרופדים בד עשיר ומרוקם. כן הבחנתי בשולחן-קפה מהודר בסיגנון וורסיי ובשטיח פרסי יפהפה.

כעשרים מאיתנו ישבו לסעודת השבת. המפקד, ישב בראש השולחן והורשיב אותי לימינו. ברכנו על היין ועל החלה — ועל ה"געפילטע פיש" מקופסה שהבאתי איתי מתל-אביב יחד עם שקדים, פירות מיובשים, רימונים, גבינה צרפתית וסאלאמי. החיילים הביאו יין ובקבוקי וויסקי.

"אפשר מייד לראות מגע של אשה בר שולחן הזה", אמר אחד הקצינים.

אכלנו, שתינו ובירכנו. "אורחתי היקרה", אמר לי המפקד בחיך, לאחר שסיימנו את המנה האחרונה, "הבה נפרוש אל הטרקלין..."

עברנו אל הכורסאות המוזהבות ואל הספה. קופיף קטן, שנשלח אל אחד הרחיילים כקמיע, ישב והתגרד לו להגאתו על אחד הכיסאות. הוויסקי נמזג. מתוחר יות השבוע האחרון החלו מתפוגגות בזו אחר זו. שרנו שירים חסידיים ושירים נוגים שונים. לא שרנו אף שיר על קרב או על מילחמה.

..הישארי איתנו"

כאשר התכוננו להיפרד מעל היחיד דה הוו, דרומית לאיסמעיליה, החקבי צו חיילים סביבי ואמרו, "אנא, אל תסעי. אינך צריכה להביא לנו דבר, רק הישארי איתנו".

בצאתנו לדרך חזרה אל התעלה, נסע אחרינו קומנדקר. על גבו נחו ארבע גופות של חיילינו. על אלונקות מכוסות בשמיכות צבאיות. תחושת-אשם אחזה בי, על אכזריותו של המין האנושי. דקות ספורות קודם הגיענו לקרהמים רעמו שני "מיגים" מעל לראשינו. מישהו מהאנשים אמר, "אלה מטוסים"!... ובמרחק מאיתנו התפרצה פצצה. לשון-אש אדומה פרצה לתוך קבר צת השיחים שלשמאלנו. היו אלה מטוסים

..הלו בובה?" צועק חייל למראה האשה בקו החזית

גם כאשר החלה הפגזה, נמשכה ההופעה כמקודם. מאחר שאין כאן בחורות, נספר לכם בדיחות טובות. אמר אחד הבודרנים לתוך המיקרופון.

"גבר ואשתו ביקרו בפיוזה שבאיטליה, והבעל אמר, 'תראי את המיגדל... הוא נופל...' והאשה אמרה, 'תראו מי מדבר...'"

החיילים צחקו במלוא-פה, אף שכולם כבר שמעו את הבדיחה בפעם העשירית. אני עצמי שמעתי אותה כבר לפחות תריסר פעמים מאז הגעתי לסיני.

צעקה פתאומית: "הפצצת אוויר!" ובמר הירות שלא-תיאמן תפסו הכל מחסה. תוך שבריר-שניה לא נותר איש סביב. ראיתי כיצד אחד מחברי הקבוצה שלנו זוחל על האספלט ומחפש לו מיסתור תחת משאית. צחוק עצבני פרץ. בשעת הפצצה אווירית, המיסתור הגרוע ביותר הוא תחת משאית. משך שניות מתוחות אחדות חשב כל אחד לעצמו שמה הגיע תורה. אך שום מטוס לא הופיע. היתה זו אופקת-שווא.

"אם אשה מגיעה כל-כך רחוק בחזית", אמר קצין הקשר, "עליה להשתדל להיראות נשית ככל האפשר... או למה את לובי שת מדים?"

פתחנו את המשאית שלנו. והחיילים התקבצו סביבה בלהיטות. חילקנו להם מגרבות, לבנים, סיגריות, מציתים, עיתונים, טרנזיסטורים. האנשים היו כה צמאים לחדשות מהבית, עד שדווקא העתונים והטרנזיסטורים היו הפריטים המבוקשים ביותר.

התיישב לבסוף והחל מגרם אותה. "כבר ראיתי גוף שממשך ללכת ללא ראש משך שניות אחדות אחרי שנערף ראשו", הפטיר הרב-סמל, "אבל זהו הפעם הראשונה שאני רואה רגל שהולכת בעצ"מה".

יודנו מהרכב. צווחה נוראה קרעה את האוויר. ארבעה מיגים מצריים חלפו בר גובה מועט מעלינו. קול רעם מתנפץ פלח את תופי-אוזנינו ובמרחק לא רב ראיתי עץ נחתך לשניים. זיעה שטפה את מצחי. זינקתי לתוך שוחה ומצאתי עצמי בסמוך לשתי גוויות מצריות. אחד מהם הביט בי בעיניים מווגות, נטולות-הבבה, וליסו תלויה בריפיון.

התכווצתי בחלחלה ונצמדתי לקציה הר אחר של השוחה.

הרב-סמל קפץ מן המכונית והחל יורה במכונית-הירייה שלו לעבר המיגים. מכור גות-ירייה נוספות הצטרפו לירי, כסימפוני ית מבעיתה. מן המזרח, בעד העשן המיתי מר מעל איסמעיליה, הגיחו שני מיראזים ישראליים. הם קרעו את השמיים בדרכם אל המיגים ונערכו במיבנה קרב. מיג אחד התרסק על האדמה במרחק 200 מטר רים מאיתנו.

"בואו נסתלק מכאן", אמר הרב-סמל. צונחת-המוות סביבנו הקתה את האוויר הצהבה.

היה כבר אחרי-צהריים. וקבוצת "קרן-אר לצה"ל" הגיעה אל היחידה. שני בדרים שהגיעו מססה, שרו וסיפרו בדיחות.

עם אליהו ספקטור בסואץ